

La revedere, mamă, la revedere, tată!

Legendarus

Mă iartă, mamă, și mă iartă, tată!
că-n ziua asta caldă de blajin,
nu vin cum vine toată lumea cumpătată,
să dau pomană pentru voi, ca un creștin.

Mă iartă, mamă, și mă iartă, tată!
că azi cu voi e doar singurătatea...
și mă căznesc așa cum niciodată,
și soarta mi-o blestem, și lașitatea...

Mă iartă, mamă, și mă iartă, tată!
dar știți si voi că sunt plecat la muncă,
și peste tot e-o criză blestemată
și dacă vin, stăpânii mă aruncă.

Mă iartă, mamă, și mă iartă, tată!
voiam să vă aduc o nepoțică,
adică pentru voi, e strănepoată...
adică sunt bunel... la o adică.

Mă iartă, mamă, și mă iartă, tată!
și vă promit c-oi încerca la anul
să vin și eu cum vine lumea toată,
la cimitir, să-și ostoiască-aleanul.

Mă iartă, mamă, și mă iartă, tată!
dar am vorbit mai an cu un vecin,
cu moș Vasile, cel de peste-o poartă,
să iasă-n locul meu la țintirim...

Să toarne câte un pahar de vin,
lângă mormântul tău și-al mamei - tată,
iar lumea spună: Să trăim, să-i pomenim!
și liniștea cu clopote să bată.

Și-atunce firea-mi se va liniști,
simțind din depărtări că e iertată,
și buzele-mi uscate vor șopti...
la revedere, mamă, la revedere, tată!